

NS uudistebülletään

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1140

19.01.2025 (136)

Kurja geeniuse haridus

Gerhard Lauck

6. osa

Kolmas peatükk

Salajane tegevus

Kui meil oleks viiskümmend sellist meest nagu Gerhard Lauck, haaraksime võimu!

"Seltsimees X"

Sõjajärgne Euroopa

Teise maailmasõja lõpus oli Euroopa sisuliselt jagunenud Ameerika domineerivaks lääneks ja Vene domineerivaks idaks.

Eurooplased ei olnud selle "okupatsiooni" üle õnnelikud.

Paljud neist pidasid ameeriklasi lihtsalt *väiksemaks kahest kurjast*. Erinevalt enamikust ameeriklastest ei vaadelnud nad USA-d ja NSVLi alati kui "head ja halvad", kes on surmavõitluses vabaduse ja türannia vahel.

Selle asemel nähti neid kahe impeeriumina, kes pidasid omavahelist turvasõda. See rivaalitsemine võis tõepoolest laieneda täiemahuliseks sõjaks. Kuid mõlemad impeeriumid näisid eelistavat kokkupõrkeid väikeste "harjasõdade" näol ääremaa-del.

Ilmselt oli "kuldne puur" läänes mugavam kui karm "gulag" idas. Sellegipoolest

väljendasid mõned inimesed muret, et pikemas perspektiivis võib *lääne dekadents* osutada isegi *kahjulikumaks* kui *idapoolne rõhumine*.

Kui Lääs ei toetanud 1956. aasta Ungari revolutsiooni, pettusid isegi kõige veendunud antikommunistid eriti USA valitsuses.

Läänes moodustati eraorganisatsioonid, et tõestada toetust maa-alustele vastupanuliikumistele okupeeritud riikides. Nad ei saanud valitsuse abi ega toetust.

Ma mängisin selles töös suurt rolli!

Mõned lääne valitsused *talusid* neid organisatsioonid. Teised *võitlesid* aktiivselt nende vastu! Mõned võtsid seisukoha kuskil mõlema äärmuse vahel. Nimetame neid "turvalisteks riikideks", "vaenulikeks riikideks" ja "neutraalseteks riikideks".

Loomulikult kummardusid need eraorganisatsioonid, et julgustada *sallivust*, mitte *tagakiusamist*! See tähendas *ranget seaduslikkust* alati ja igal pool, kus see oli võimalik. Isegi seal, kus teisitimõtlemine oli *keelatud*, *pidi* vastupanu olema *rangelt vägivaldne*!

Nende eraorganisatsioonide poolt pakutav toetus võttis erinevaid vorme. Minu operatsioon oli spetsialiseerunud dissidentliku kirjanduse tarnimisele.

See töö hõlmas riike ja õigussüsteeme, mis - vähemalt Ameerika standardite kohaselt - ei austa sõnavabadust. Kus näiteks juhuslik märkus sõbrale, mida kuulab kõrval seisev võõras inimene metroos või restoranis kõrval istudes, *võib teid vangi saata*. Dissidentid on mõnikord veetnud kuid, isegi *aastaid* vanglas täiesti vägivaldlatu mõtte kuritegude eest.

Minu esimene väljasaatmine

Sellel reisil tegin isegi paremaid edusamme kui eelmisel. Kõik läks sujuvalt. Sõitsin laialdaselt läbi kogu riigi ja sõlmisin palju suurepäraseid kontakte.

Pärast lühikese kõne pidamist pidin ma lendama kaugele teise provintsi. Rongiga sõitmiseks polnud piisavalt aega, sest juba järgmisel päeval pidin olema peaesineja.

Minu sõber ja mina märkasime mõlemad sama ilusat tüdrukut. Ta soovitas mul teha sammu. Tuletasin talle meelde, et lähen järgmisel päeval ära. Nii et ta peaks. Palju aastaid hiljem kohtasime end juhuslikult teises riigis. Selgus, et ta oli temaga abiellunud! Õnnelik koer!

Korraldaja oli nii rahul, et kutsus mind paar nädalat hiljem sama kõnet pidama veel ühes teises linnas. Sealne publik oli veelgi vastuvõtlikum. Pärast seda, kui kohtumine oli ametlikult lõppenud, nõudsid Wolf-Dieter Eckart ja tema sõbrad, et neid koos minuga pildistataks.

Ma lahkusin sellest provintsist samal päeval.

Järgmisel päeval külastasin sõpra teises provintsis. Telefon helises. Pärast lühikest vestlust pöördus ta minu poole ja ütles: *See oli minu poeg. Ajalehes on midagi ühe ameeriklase kohta, kes pidas eile Hamburgis kõne ja kes küüditati. Kas sellel võib olla midagi pistmist teiega?*

Me mõlemad olime segaduses. Ilmselt ei olnud mind välja saadetud. Ma istusin just seal! Kogu see asi tundus kummaline.

Otsustasin sõita rongiga tagasi Hamburgi. Enne rongile minekut ostsin kohaliku ajalehe. Seda lehitsedes leidsin peagi artikli, kus oli minu foto. Pealkirjas oli kirjas: *Gerhard Lauck: Kadunud jäljetult*. Artikkel ise väitis, et mind oli küüditatud.

Kõnealusesse linna tagasi pöördudes küsisin sõbralt: *Kas siin oli midagi ajalehes kirjas?*

Hans naeris ja ütles: *HAMBURGER MORGENPOST'ile tegid sa pealkirju!*

Ta näitas mulle artiklit. Muidugi, seal ma olin! Aga ma olin ikka veel segaduses väite pärast, et mind oli küüditatud. Kohtusin advokaadiga. (Noorena oli ta olnud kaitsja nn Nürnbergi tribunali... Muide, tal oli ka üks sugulane, kes oli perekonna musta lambana Ameerikasse põgenenud.)

Ta ütles mulle, et "väljasaatmine" viitab "väljasaatmiskorraldusele". Mitte füüsilist väljasaatmist ennast. Ma pidin aru saama, et minu kohta on välja antud vahistamismäärus. Mind võetakse vahi alla ja pannakse seejärel lennukiga riigist välja.

Vahistamisest kõrvalehoidumine ei oleks olnud liiga raske. Kuid minu jaoks oli niikuinii aeg Ameerikasse tagasi pöörduda.

Otsustasin "minna välja pauguga".

Esimene asi, mida ma tegin, oli ülejäänud aja kasutamine. Korraldasin eduka impordi.

Seejärel osalesin ühes väikelinnas NPD (*Nationaldemokratische Partei Deutschlands*) kokkutulekul. Üks võõras inimene astus minu juurde ja küsis, kas ma olen Gerhard Lauck. Vastasin juhuslikult: *Ma kuulsin, et ta on juba küüditatud*. Minu vastas istuv sõber oleks peaaegu valjusti naernud. Siis astus ta välja sigaretti suitsetama. Samal ajal, kui ta ukse ees suitsetades seisis, saabus teine sõber (kes oli oma pojale andnud nime Adolf).

Nende vestlus kulges nii:

Politsei peatus minu juures. Nad otsisid Gerhardtit. Ütlesin neile, et ma ei tea, kus ta on. Kas sa juhuslikult tead?

Jah, ta on sees!

Ta arvas, et see on nali. Kuni ta tuli sisse ja nägi mind.

Teine asi, mida ma tegin, oli avalik avaldus, et pean veel ühe kõne pealkirjaga: *Miks ma ei tunnista oma väljasaatmiskorraldust!* Koos aja ja kohaga. Siis tegin oma kõnest salvestuse ja tegin ootamatut: *Ma tegelikult ilmusin kohale, et pidada*

kõnet!

Keegi ei oodanud, et ma seda teeksin. Isegi politsei mitte. Neil oli seal ainult kaks meest. Minu saatjaskond oli neid rohkem. Pealegi oli minu väikseim "ihukaitsja" suurem kui kumbki neist. Minu suurim ihukaitsja käabus nende kõrval. Ainuüksi tema irvitusest piisas, et reedada, mida ta mõtles: *Kas ma võin nad nüüd ära tappa, boss?*

Üks politseinik palus mind närviliselt, et ma palun teda politseijaoskonda saata. Järgnesin lahkesti.

Kohalejõudmine, seletasin ma: *Mul on juba lennupilet. Olen aga kontrollinud kõiki võimalikke reisimisvõimalusi, nii õhu- kui ka maismaatühendusi. AINULT saan oma lennule jõuda, kui võtan rongiga, mis lahkub sellest linnast neljakümne viie minuti pärast.*

Lend oli Luksemburgi lennujaamast. Olin tõepoolest uurinud kõiki võimalusi reisibürooga.

Ta läks oma ülemuselt küsima. Viis minutit hiljem tuli ta tagasi. Politseiauto viis mind rongijaama. Ma astusin rongile. Üks politseinik istus koos minuga rongile. Eeldasin, et ta saadab mind kogu tee lennujaama. Kuid ta väljus rongist viimases peatuses linna piires. Olin üksi ja vaba!

Ma kaalusin riiki jäämist, kuid otsustasin selle vastu.

Mõni kuu hiljem, tagasi USAs, sain sellest riigist lõbusa ajaleheartikli. Üks ajakirjanik oli kuidagi avastanud, et keegi ei olnud mind kogu tee lennujaama saatnud. Keegi ei kinnitanud, et ma olin *tegelikult* riigist lahkunud. Ta spekuleeris, et *ma võin ikka veel seal tegutseda põrandaaluses režiimis!* Mul oli hea naerda. Lõppude lõpuks oli tal *peaaegu* õigus.

See väljaanne oli Ida-Saksamaa kommunistliku partei Lääne-Berliini osakonna, *Sotsialistliku Ühtsuse Partei*, organ.

Minu elu allilmas

Loomulikult elab ja töötab enamik teisitimõtlejaid oma riigis. Nende eelis on see, et nad tunnevad seda seest ja seest. Nende puuduseks on see, et poliitiline politsei teab või vähemalt oletab, kes nad on.

Mina kuulun teise kategooriasse, sest ma asun läänes. Minu külastused on suhteliselt lühikesed: päevad, nädalad või kuud järjest. Välja arvatud juhul, kui ma olen vangistuses, mille puhul on tegemist aastatega.

Esimestel aastatel läks minu esimene kokkupuude maa-aluse rakuga üldiselt nii.

Uksele koputatakse hilja õhtul või isegi keset ööd. Uksed avab unine mees, et näha, kes see on. Ma seisan seal. Üllatunud pilk: *Ma ei teadnud, et sa tuled! Tule sisse! Tule sisse!*

Kas olete näljane? Tule kööki. Ma toon sulle midagi süüa.

Kui on aega, veedame tunde, isegi terve öö, vesteldes ja üksteist tundma õppides.

Me peame üksteisegatutvuma. See hõlmab teadmisi koduse olukorra, töökoha ja tavapärase päevarutiini kohta.

Me peame looma isikliku sideme, mis ületab juba olemasoleva abstraktse sideme. Loomulikult muudab see hilisemad uudised nende saatuse kohta isiklikumaks. Need on inimesed, keda ma tunnen, mitte statistika.

Väga varastel päevadel hõlmas see sageli alkoholi. Mõned teisitimõtledjad ei usaldanud teid, kui te EI joovastanud end nendega koos ja paljastanud oma "tõelist olemust". Teised ei usaldaks teid, kui te EI jooksite end purju. Kas sellepärast, et te ei suutnud oma viina hoida, või sellepärast, et te olite ilmselgelt distsiplineeritud joodik! Mine tea!

Me peame välja töötama oma "kommunikatsioonisüsteemi". Kehtestada, kuidas ja millal me tulevikus üksteisega ühendust võtame, kui telefonikõnede pealtkuulamine ja isegi otsene jälgimine teevad asjad keeruliseks.

Minu rumalad naljad tulid siin sageli üsna kasuks.

Igal lahtiril peab olema oma lihtne kood vähemalt mõne põhimõiste jaoks. Iga kood on *erinev*. Ja ma pean igaühe *meelde jätma!* Lisaks kümnetele nimedele, aadressidele ja telefoninumbritele. Vaatamata kurnatusele ja stressile. Mõnikord olen päevade kaupa ilma uneta, alati liikvel, püüdes alati poliitilisest politseist sammu võrra ees olla.

Me peame kindlaks määrama, kuidas edasi toimida ja kuidas me mõlemad edasi toimime.

Pean hindama uut töötajat. Tema võimeid ja piiranguid. Ennekõike julgeolekuriske. Ja ma pean võtma ettevaatlikke, mõnikord väga peeneid lisaturvalisusmeetmeid.

See võib olla meie ainus võimalus selliseks kohtumiseks!

Meie järgmine kontakt võib olla kaudne. Võib-olla lühike ja hoolikalt sõnastatud sõnum. Võib-olla nädalaid hiljem. Pean olema kindel, et vastuvõtja mõistab seda sõnumit ja võtab asjakohaseid meetmeid. Isegi kui see kõlab triviaalselt või lausa rumalalt... Jah, isegi kui see tähendab, et ma ei saa osaleda bowlingumängus või sünnipäevapeol.

Sageli on pereliikmed kohtumise alguses kohal. Hirmunägu naise näol ei ole haruldane. Ta teab, millised võivad olla tema abikaasa põrandaaluse tegevuse või-

malikud tagajärjed kogu tema perekonnale. Ma olen selle hirmu kehastus. Ma ei ole pelgalt postiljon, kes toimetab sissekutseteateid. Ma olen ka kutsungiamet ise.

Hiljem muutub see palju lihtsamaks. Esiteks teavad kõik minu mainet. Ma ei pea end neile tõestama. Teiseks, ma olen tavaliselt tegu esmaklassiliste või vähemalt kogenud ja usaldusväärsete esmaklassiliste inimestega. Paljud meist tunnevad üksteist. Me oleme varem koos töötanud.

Loomulikult äratav see mitmete tuntud aktivistide koondumine poliitilise politsei tähelepanu. Kui nad arvavad, et piirkonnas viibib "lääne agent", siis kasvab see uudishimu kuni söömishulludeni välja.

Vahetevahel oleks minu saabumist vaadatud kui head aega peo korraldamiseks! See on kõik, mida ma vajasin. Veel rohkem inimesi, kes teavad minu kohalolekust. Ja pidutsemine ja joomine.

Loomulikult kutsusin ma alati autojuhte üles järgima kiirusepiirangut. Ma ei tahtnud, et rutiinne liikluskontrollimine tooks kaasa minu tuvastamise ja vahistamise. Kahjuks ei järgitud neid juhiseid alati. Üks kord, kui meid peatati, olin meeldivalt üllatunud, et mind ei vahistatud kohapeal. Kuid ma pidin aru saama, et minu kohalolek selles piirkonnas oli saanud teatavaks.

Teine kord nõudis mu juht, et ta näitaks mulle mõned huvitavad kohad. Teades, et on suur tõenäosus, et neid jälgitakse, keeldusin pakkumisest. Kuid ta ei võtnud "ei" vastuseks. Ühel hetkel kaalusin ma liikuvast sõidukist välja hüppamist. Kuid see oleks lisaks ohtlikkusele olnud ka silmatorkav. Õnneks läks kõik hästi.

Sellest hiljem teada saades kurtis üks teine kolleeg: *Kui politsei oleks teadnud, et te olete selles piirkonnas, oleks see olnud esimene koht, kust nad oleks otsinud!*

Positiivne on see, et ma kiitsin Wilfried-Arnulfi tema kunstiraamatute eest. Ja tema ebatavalisi koduloomi.

Ükskord sõitis meie giid meie ees olevas sõidukis. Me ei teadnud teed, nii et pidime talle järgnema. Loomulikult sõitis ta üle lubatud kiiruse. Minu juht ja mina olime mõlemad selle üle üsna õnnetud. Christian Worch kommenteeris: *Mõnikord arvan, et ma peaksin kõik meie inimesed ebakompetentsuse eest maha laskma. Siis peaksin ma ennast maha laskma selle eest, et ma kõik meie inimesed maha lasen.*

Paljud neist aktivistidest olid kogenud. Siiski olid nad harjunud väiksema intensiivsusega politsei tegevusega. Kui politsei teadis, et ma olen piirkonnas, kehtisid teistsugused reeglid ja menetlused. Umbes nagu erinevus padjatüli ja noatüli vahel.

Minu majutuskohad varieerusid külmast vanglast hubase korterini. Üks kord olin nautinud ühe kauni naise platoonilist seltskonda. Ootasin huviga, et järgmisel õhtul tagasi tulla. Kuid kohalik turvajuhataja nõudis, et ma ei veedaks kahte ööd samas kohas. Tal oli muidugi õigus. Sellegipoolest oli see üks kord, kui ma soovisin, et turvalisus oleks olnud lõdvem! Teise öö veetsin külma vee korteris.

Vähemalt oli seal tualett.

Kui me ei saanud märguandeid varjata, siis võisime neid vähemalt varjata valedes jälgedega mujal. Seda tehti süsteemselt ja edukalt. Kui ühes piirkonnas löödi kolm häirekella, siis teistes piirkondades löödi kümme. Ajapikku kurnati jälitajad ära. Energiline tegutsemine halvenes lihtsalt läbisurumiseks.

Ma kasutasin mõnikord maskeeringut. See võis olla nii lihtne kui müts. Siiski kandsin alati mitme taskuga riideid. Ma pidin arvestama väga reaalse võimalusega, et ma võin kõik maha jätta ja põgeneda. Mul oli vaja hoida dokumendid ja raha enda juures.

Ükskord äratati mind keset ööd üles. Kuulsin "Politsei!" hüüdu ja uksele koputamist. Õnneks oli see minu kõrval asuvas toas. Arvasin, et politsei oli lihtsalt kogemata valesse tuppa sattunud. Nad oleksid minu ukse taga minuti või kahe pärast. Võtsin kiiresti riided ja kingad selga, enne kui ruttasin aknast välja.

Aga mul vedas! Nad olid tõesti selle kõrvalruumis oleva mehe pärast!

Teinekord kuulsin Frankfurdi rongijaamas, kuidas keegi hüüdis mu nime. Tegin nii, et ma ei kuulnud seda ja kõndisin edasi väljapääsu poole. Kuid mees jõudis mulle järele. Õnneks oli ta kaasaelaja!

Mul oli mitu kuud habet. Üldiselt olid isased lollitatud, kuid emased tundsid mind siiski ära. Võib-olla on naised lihtsalt tähelepanelikumad. Aga võib-olla oli see ka minu eksimatu seksuaalsus.

Igal juhul oli minu enda salajasel tegevusel nii eeliseid kui ka puudusi.

Eelised hõlmasid rahvusvahelisi reise ja suhtlemist huvitavate inimestega. Näiteks kohtasin mitmeid väga ilusaid noori daame! Käega katsudes tulevad meelde kolm: "Poola printsess", "Balti paruness" ja "maffiaprintsess".

Puuduste hulka kuulusid ka küüditamised. Minu isiklik rekord oli *kaks ühe kuu jooksul* - USA siseministeeriumi juhi otsese käsu peale!

Üks minu koolivälise tegevuse eeliseid on see, et mul on alaline kutse ööbida TASUTA ükskõik millises riiklikus majutusasutuses.

Need tiiptasemel, kindlalt ehitatud rajatised on nii populaarsed, et vajavad kõrgeid müüre, okastraati ja relvastatud valvureid, et hoida sissepääsu püüdvaid massid eemal! Isegi üksikutes tubades, mis on tavaliselt privaatsed ja veevarustusega varustatud toad, on aknad röödudega, et hoida rahvast eemal.

Toateenindus toob professionaalselt valmistatud toidu teie tuppa. See ei oota isegi jootraha! Jõusaal, juuksurisalong, meditsiinijaam, pesula, raamatukogu ja isegi kauplus muudavad isegi pikemaajalise külastuse korral majutusasutusest lahkumise ebavajalikuks.

Teised külalised pakuvad põnevat valikut erinevaid vestluspartnereid. Huvitavaid lugusid ja kasulikku teavet on siin rohkesti.

Kas sa oled armukade? Ära ole! Ka sina võid saada TASUTA majutuse. Lihtsalt

uurige kõige tõhusamat loosungit ja hüüdke seda igal hõivatud avalikul väljakul.

On olemas populaarne nali. Hädaolukorras ei hüüa politsei järele. Hüüdke hoopis vastupanuloosung. Politsei tuleb palju kiiremini!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

November 1934 Eingeliefert 1975 26. April 2007 12.00

Der Kampf geht weiter !

Sieging Jahn nach der Kapitulation des Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist der nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Initiatoren von Massenmord, Verbrechen, Völkermord und Verbrechen haben nicht nur gemacht, das keine der gründe für einen hell glänzenden Namen, nicht fallen zu werden.

Alle Nationalsozialisten sind weniger
offensiv, Völkern- und Rassenmenschen
als ein Schauer an Schauer im Kampf um
die Erhaltung unserer weißen Völkern.
Die Bewegung ist zwar stärker ge-
worden, aber die Größe des hochgeschwungen
Völkern ist heute auch viel größer als in
der Vergangenheit.
Der vorwärtige Gegner ist eben dabei,
das Volkstum – gegen alle weißen
Völkern (1) – zu bringen, seine Mittel und
Erwartungen, Überforderung und En-
sternscheidung.
Ob "Jagd" oder "Jagd", ob im
Waldung oder im Stromkampf, ob
mit Propaganda und bewaffnet oder
auf einem schützenden anderen Art. Jeder
Nationalsozialist hat seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfried Louch

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT !**

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Prickkõigais zigojums
Intervija ar Molliju
Trešis dala

NSK: Paldies par interviju. Turpināt lais-
strādāt. Uzturēt ir mūsu!
Itālijas brīvi un prievienojiet sapņiem
dabūs nozūguma vārds.

Mollija: Paldies, draugi! Bija jautri jums
sniegt šo interviju. Lūdzu, atstāst man
tīmekļa adresi, kad tā būs publicēta, un es
prievienoju jums tīmekļa vārds sait ar in-
terviju. Lūgiet man tikai teikt mūsu haidē-
em visā pasaulē: nacionālistiem. Dažreiz
mūsu cips ir vāgļi apskāt. Bet nacionālisti
teicis! Ar jūsu palīdzību mūsu skaits
pieaug ar katru dienu. Paldies mūsu
izplatītā pusei, jo katrs vārds ir kā bulva.
Tūkst un zobens iktēdīs vārds mērlēm.
Mūsu nacionālisti ir kļuvuši par
palīdzības, un šī palīdzība
palīdzēs mūsu būs vārds. Katrs
prievienoj, prievienoj un jūsu lieta, ko dara

 **the
NEW ORDER**
Number 176 (133) Founded 1975 April 26, 2007 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar Na-
tional Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout
Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamations have not sufficed to
destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight
side by side for the preservation.
The movement has indeed be-
come stronger, but the danger of
biological folk death is also much
greater today than in the past.
The desperate enemy is in the
process of committing genocide
against all White folk. His means
are non-White immigration, cul-
ture distortion, and racism.
Whether "Jagd" or "Jagd",
whether in election battle or street
battle, whether armed with propa-
ganda material or on a battlefield
of a different kind every National
Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Louch

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT !**

NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
Sajad raamatud paljudes keeltes
Sajad veebisaidid paljudes keeltes

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

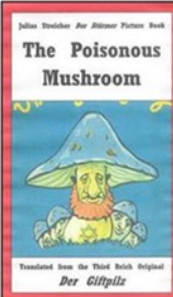
**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher, Der Stürmer Picture Book

**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

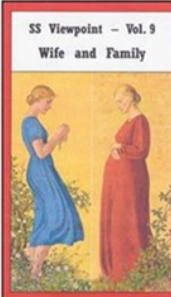
Reinhold Heinemann

**Hitler
in Italy**

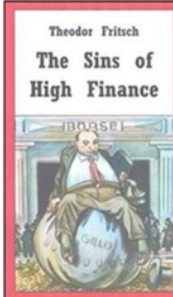
English / German Deutsch / English

**SS Viewpoint – Vol. 9
Wife and Family**

Theodor Fritsch

**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDB

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**